

Onbevredigend einde

Op het bedrijfsgeneeskundig spreekuur vertelt meneer X mij het volgende verhaal.

20 jaar geleden is bij zijn vrouw MS gediagnosticeerd. Een rouwproces volgt, waarin het echtpaar naar elkaar toe groeit. Langzamerhand wordt het minder met haar, lopen gaat slechter, ze ziet niet meer

goed. Hij verzorgt haar en als hij naar zijn werk gaat, zit zij gewassen en gekleed in haar rolstoel thuis met alle zaken binnen handbereik.

In december - nu drie jaar geleden - krijgt zij haar eerste epileptische insult, ziekenhuisopname volgt. Een jaar later raakt ze voor het eerst in coma ten gevolge van een longontsteking - weer ziekenhuisopname. Toen het beter ging, zijn ze met z'n tweeën een week naar België geweest, in een vakantiehuis. Dit zou de laatste, zeer dierbare, vakantie zijn. Een week later raakt ze weer in coma en wordt ze in het ziekenhuis opgenomen.

Met de kerst mag ze even naar huis, maar in januari krijgt ze weer longontsteking; antibiotica helpen onvoldoende en mevrouw raakt weer in coma.

De patiënte heeft haar man op het hart gedrukt om haar, als ze weer ziek zou worden, niet naar het ziekenhuis te brengen, want ze is bang dat ze daar zal worden 'afgemaakt'.

Maar nu kan het niet anders. Als ze op de IC aankomen, zegt de arts: 'Is dit leven nog waard om geleefd te worden?' De echtgenoot antwoordt: 'Ja, u moet mijn vrouw erdoor slepen.'

Later verwijt hij zich dat hij dat zo nadrukkelijk heeft gezegd. Hij vermoedt dat dit weerstand heeft opgeroepen bij de arts.

Het echtpaar is altijd, om godsdienstige redenen, tegen euthanasie geweest.

Een dag later vangt de echtgenoot een gesprek op tussen de IC-arts en de neuroloog aan het bed van zijn vrouw: 'Laat ze maar een keer braken, krijgt ze een forse longontsteking, dan gaan we haar goed verzorgen en sterft ze alsnog. En laat hij dan ook maar MS krijgen, dan weet hij wat het is'. De toon is zeer dreigend en hij staat aan de grond genageld, niet in staat om een woord uit te brengen.

De volgende dag heeft zijn vrouw gebraakt, de longontsteking verergert en de beademing wordt gestaakt. Ze overlijdt.

Meneer X verwijt zichzelf nu dat, ondanks dat zijn vrouw en hij het niet wilden, er in zijn ogen toch euthanasie is gepleegd. Hij heeft, door te zwijgen, haar op het meest cruciale moment in hun leven in de steek gelaten.

DE FOTO IS HELAAS
NIET BESCHIKBAAR
VOOR INTERNET

BEELD: PHOTONCA/HH

Samen met zijn huisarts bezoekt meneer nog de specialist en vraagt om uitleg. De specialist biedt zijn excuses aan en voegt daaraan toe dat als meneer niet tevreden is, hij maar naar de officier van justitie moet gaan. Een onbevredigend einde.

Meneer X heeft er een extra, onnodig, litteken bij. ■

De redactie ontvangt graag korte, door artsen geschreven signaleringen. Zie voor meer perikelen de rubriek 'praktijkperikelen' op onze website: www.medischcontact.nl.